

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/117/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8112240532
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8112240532.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tótha a členov senátu JUDr. Petra Šama a JUDr. Jozefa Škraba v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, proti žalovanej: Slovenskej republike - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 13. 2. 2015 č.k. 9C/414/2012 - 74, jednohlasne takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa v jeho napadnutej časti, t.j. vo výrokoch o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, o zamietnutí návrhu a o náhrade trov konania.

Žalovanej n e p r i z n á v a náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 9C/414/2012 - 74 návrh na prerušenie konania zamietol. Vec vedenú pôvodne na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 17C/445/2012 vylúčil na samostatné konanie. Žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. V odôvodnení rozhodnutia súd uviedol, že žalobca sa domáhal náhrady škody a nemajetkovej ujmy z dôvodov zodpovednosti žalovanej Slovenskej republiky za škodu, ktorá vznikla žalobcovi nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Humenné, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia súdnemu exekútorovi v zákonnej 15-dňovej lehote. Náhrady škody predstavuje účelne vynaložené náklady spojené s činnosťou žalobcu pri vymáhaní pohľadávky, z toho za správu pohľadávky pomocou informačného systému je to 70,- Eur, za udržiavanie informačného systému 40,- Eur, za administratívne spracovanie textu a kontrolu stavu exekučného konania 15,- Eur. Náhrada nemajetkovej ujmy vyplýva z porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočného odkladu v súdnom konaní, pričom výška nemajetkovej ujmy je vyčíslená s odkazom na doktrínu prijatú Ústavným súdom SR v nálezoch ústavného súdu o výške satisfakcie za priedahy súdnom konaní 55,- Eur za každý mesiac omeškania s činnosťou exekučného súdu. Žalobca postupoval podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, pričom žalovanú Slovenskú republiku požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom žalovaná zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR do podania žaloby na žiadosť pozitívne nereagovala.

Žalovaná so žalobou nesúhlasila. Žaloba nebola podaná po uplynutí 6-mesačnej lehoty na uspokojenie nároku na náhradu škody, ale bola podaná skôr. Ide o predčasne uplatnený nárok, pričom žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť pri predbežnom prerokovaní podaných žiadostí. Podľa žalovanej žalobca nepreukázal vznik škody, ani príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pokiaľ sa týka nedodržania 15-dňovej lehoty, tak § 44 ods. 2 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z.z. nestanovuje 15-dňovú lehotu v prípadoch zamietnutia žiadosti

o udelenie poverenia. Nie je v právomoci všeobecných súdov preskúmavať efektívnosť a rýchlosť súdnych konaní iného súdu v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z.z. Takéto skúmanie môže byť vykonávané len Ústavným súdom SR na základe ústavnej sťažnosti. Zatiaľ nie je vydané žiadne rozhodnutie, v ktorom by sa konštatovali prieťahy v súdnom konaní právoplatným rozhodnutím Ústavného súdu SR, že došlo k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočného prieťahu.

Čo sa týka vyčíslenej škody, táto je len hypotetická a nezodpovedá kritériám vzniku nároku na náhradu škody, pričom nejde o škodu skutočnú. Nemajetková ujma je vyčíslená na základe nesprávnej právnej úvahy. Žalovaná poukazuje na aspekt dobrých mravov, keď žalobca je vnímaný ako spoločnosť využívajúca neprijateľné zmluvné podmienky, zneužíva slabé finančné a právne vedomie nízkopríjmových osôb.

Žalovaná navrhla prerušiť konanie do rozhodnutia o prejudiciálnej otázke vo veci 7C/6/2010, kde Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, požaduje vyriešiť otázku vzniku zodpovednosti členského štátu za porušenie komunitárneho práva pred tým, ako účastník konania využije všetky právne prostriedky prislúchajúce mu podľa právneho poriadku členského štátu v konaní o výkone rozhodnutia.

Okresný súd s poukazom na § 110 ods. 2 písm. c) O.s.p. zamietol návrh na prerušenie konania, pretože podľa názoru súdu rozhodnutie Súdneho dvora EÚ k vyššie uvedenej otázke nemôže mať význam pre rozhodnutie v merite veci, pričom súd prihliadol na hospodárnosť konania, keď rozhodnutie o prerušení konania vo veci 7C/6/2010 ešte nie je právoplatné. Súd návrh na prerušenie konania zamietol.

Z vykonaného dokazovania súd mal preukázané, že žalobca uplatňuje právo na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v exekučných veciach vedených proti

- povinnému N. K. (vec 5Er/329/2009), kde exekučný súd dňa 4. 7. 2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol
- v ďalšej exekučnej veci 10Er/630/2010 proti povinnej K. K. dňa 15. 6. 2011 bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá
- v exekučnej veci proti povinnej K. Z. (5Er/329/2009) žiadosť o udelenie poverenia exekučný súd dňa 22. 6. 2011 zamietol
- v exekučnej veci proti povinnému K. Q. (5Er/136/2010) súd žiadosť o udelenie poverenia 22. 6. 2011 zamietol
- v exekučnej veci proti povinnej T. D. (15Er/905/2009) súd dňa 21. 6. 2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietol
- v exekučnej veci proti povinnej T. Z. (22Er/108/2010) bola žiadosť o udelenie poverenia dňa 6. 6. 2011 zamietnutá
- v exekučnej veci proti povinnej C. X. (12Er/366/2010) bola žiadosť o udelenie poverenia 8. 6. 2011 zamietnutá
- v exekučnej veci proti povinnej S. A. (21Er/409/2010) súd žiadosť o udelenie poverenia rozhodnutím zo dňa 16. 6. 2011 zamietol
- v exekučnej veci proti povinnej K. J. (15Er/365/2010) bola dňa 21. 6. 2011 žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá.

Súd nárok žalobcu posudzoval podľa § 3 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona pri výkone verejnej moci, a to nezákonným rozhodnutím (podľa písm. a) alebo nesprávnym úradným postupom (podľa písm. b). Podľa § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postupom sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánov verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona o zodpovednosti škodu uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným

zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Súd konštatoval, že návrhu na náhradu škody nie je možné vyhovieť. Vymáha sa náhrada škody za nesprávny úradný postup, pričom podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku 15-dňová lehota na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi neplatí v prípadoch, keď súd nevyhovie návrhu na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, aj keď sa žalobca domnieva, že aj v takomto prípade má platiť 15-dňová lehota na vydanie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na vydanie poverenia súdnemu exekútorovi. Z Exekučného poriadku (zák. č. 233/1995 Z.z.) však takáto povinnosť nevyplýva. Nie je stanovená lehota na zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia. Preto nemôže dôjsť k porušeniu práva žalobcu na vydanie rozhodnutia - urobenia úkonu v zákonom stanovenej lehote. Nemožno konštatovať nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z..

Súd poukazuje na názor Ústavného súdu SR z Nálezu II.ÚS 545/2010 je exekučný súd je oprávnený a povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Aj podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu SR vo veci 5Cdo/291/2010 je exekučný súd oprávnený a povinný skúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku z hľadiska § 45 zákona o rozhodcovskom konaní (zák. č. 244/2002 Z.z.). Ak titulom na vedenie exekúcie bol rozhodcovský rozsudok, ide o exekučný titul s určitými špecifikami. Na rozdiel od iných exekučných titulov súd oprávňuje z úradnej moci preskúmať rozhodcovské konanie. Ďalej sa poukazuje na rozhodnutie Ústavného súdu SR IV.ÚS 606/2012, podľa ktorého aj niekoľkokomesačná nečinnosť súdu nemusí zakladať porušenie práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov.

Keďže žalobca neunesol dôkazné bremeno v otázke preukázania škody v súvislosti s vymáhaním škody v exekučnom konaní, a nepreukázal ani nemajetkovú ujmu, že žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k ohrozeniu jeho legitímnych očakávaní, že prípadne došlo k zániku povinného, zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, insolventnosť povinného, ide potom len o hypotetické úvahy žalobcu pri riešení otázky náhrady škody a jeho dopadu na ekonomickú sféru žalobcu. Preto súd nemohol požadovanú nemajetkovú ujmu žalobcovi priznať.

Vzhľadom na vyššie uvedené, keď žalobca nepreukázal vznik škody pre tvrdený ale nepreukázaný nesprávny úradný postup, potom súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania účastníkov bolo rozhodnuté podľa § 142 ods. 1 O.s.p. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania. Žalovaná si náhradu trov konania nežiadala, preto jej nebola priznaná náhrada trov konania.

Vzhľadom na to, že súd nemal k dispozícii exekučný spis Okresného súdu Humenné sp. zn. 17C/445/2012, preto s poukazom na § 112 ods. 2 O.s.p. súd vylúčil tento nárok žalobcu na náhradu škody a nemajetkovej ujmy na samostatné konanie.

Proti rozsudku okresného súdu dal odvolanie žalobca. Súd rozhodol o merite veci na základe s použitím inšpirácie novou právnou úpravou obsiahnutou v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. Nie je možné, aby súd interpretoval hmotné právo platné v čase vzniku právnej skutočnosti a založenie zodpovednostného právneho vzťahu pomocou hmotného práva, ktoré sa stalo súčasťou právneho poriadku až po vzniku právnej skutočnosti a po tom, či došlo k založeniu zodpovednostného právneho vzťahu. Súd vôbec nevysvetlil, prečo zastáva názor, že účastníkovi nevznikol stav právnej neistoty. Právna neistota existuje vždy do času, kým nedôjde ku konečnému rozhodnutiu. Zákonodarca vytvoril legitímnu sféru tolerancie a trvania právnej neistoty určením zákonnej lehoty. Exekučný súd však ignoroval túto legitímnu sféru, na čo zo zákona nemal oprávnenie a posunul trvanie právnej neistoty do času, ktorá je z hľadiska ochrany základného práva na spravodlivý súdny proces neakceptovateľná.

Súdu neprislúcha polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konania zákonnými lehotami. Súd má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustným súdnym aktivizmom, na ktorom nemožno založiť meritórne rozhodnutie. Štrasburský súd opakovane uviedol, že zodpovednosť štátu za prieťahy v konaní vzniká aj vtedy, ak súdy konajú náležite, ale dĺžka konania je ovplyvnená mimosúdnyimi faktormi, napr. nárastom ekonomickej trestnej činnosti, rozsahom nevybavenej súdnej

agendy atď. Dohovor zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovel požiadavkám čl. 6 ods. 1, zahŕňajúc aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote.

Odvolať vytyka súdu, že súd nevyužil dôkaz, a to znalecký posudok č. 1/2014 vypracovaný Znaleckým ústavom Ekonomickej univerzity v Bratislave na preukázanie škody u žalobcu. Súd nevykonala dostatočné dokazovanie oboznámením sa s týmto znaleckým posudkom.

Žalobca navrhuje prerušiť konanie z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke na Ústavnom súde SR. Žiada zrušiť rozsudok súdu prvého stupňa a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Krajský súd prejednal vec v medziach, ktorých sa odvolateľ domáhal preskúmania napadnutého rozhodnutia a zistil, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je potrebné potvrdiť v jeho napadnutej časti ako vecne správne. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 O.s.p.) a k tomu dodáva:

Podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku č. 233/1995 Z.z. súd skúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti poverí exekútora, aby vykonal exekúciu. Ak súd zistí rozpor žiadosti, návrhu alebo exekučného titulu so zákonom, žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietne. Exekučný súd z úradnej moci podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku má právo skúmať žiadosť o udelenie poverenia, čo limituje 15-dňovou lehotou na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pri bezchybnom návrhu. Ak exekučný súd z úradnej moci je oprávnený preskúmať žiadosť na udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, tak lehota 15 dní platí len pre prípady vyhovenia návrhu a poverenia exekútora vykonaním exekútora. Exekučný poriadok neuvádza žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti na udelenie poverenia. 15-dňová lehota nie je stanovená pre prípad, ak súd zistí rozpor žiadosti alebo návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom. Potom nedodržanie 15-dňovej lehoty na vydanie rozhodnutia o nevyhovení návrhu súdnemu exekútorovi na vykonanie exekúcie nie je porušením práva oprávneného. Pre prípad neudelenie poverenia na vykonanie exekúcie nie je zákonom - Exekučným poriadkom stanovená lehota, aj keď sa žalobca domnieva, že aj v takomto prípade by mala platiť 15-dňová lehota na vydanie rozhodnutia o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia.

Ak z exekučného poriadku nevyplýva lehota na zamietnutie žiadosti na udelenie poverenia, nemôže dôjsť k porušeniu práva žalobcu na vydanie rozhodnutia - urobienia úkonu v zákonom stanovenej lehote. Nemôže konštatovať nesprávny úradný postup podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. Ust. § 9 ods. 4 zák. č. 514/2003 Z.z. udeľuje právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom tomu, komu bola takýmto postupom spôsobená škoda. Keď takáto podmienka nároku na náhradu škody nie je osvedčená žalobcom, keď sa nedá konštatovať nesprávny úradný postup, potom rozhodnutie okresného súdu je správne, ak žalobu zamietol.

Štát má zodpovednosť za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom len v prípadoch, keď sa takýto nesprávny úradný postup preukáže. Odvolací súd prisvieďča názoru žalovanej, že nie sú splnené podmienky na vyvodenie zodpovednosti za nesprávny úradný postup zadefinovaný v § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z., ak nebolo konštatované porušenie práva žalobcu v dôsledku prietahov v súdnom konaní, o čom je oprávnený rozhodovať Ústavný súd SR. Neexistuje rozhodnutie Ústavného súdu SR, či konštatovanie prietahov v súdnom konaní predsedom okresného súdu. Novela § 9 zák. č. 514/2003 Z.z. len bližšie zadefinovala podmienky pre konštatovanie prietahov v súdnom konaní, ako predpokladu na uplatnenie nároku na náhradu škody z nesprávneho úradného postupu. Ak kompetentný orgán nezistil nesprávny úradný postup, potom nie je možné vyvodiť zodpovednosť za nesprávny úradný postup aj vo forme náhrady škody.

Žalobca v konaní uplatňuje nárok na náhradu škody, kde škodu predstavujú náklady na evidovanie pohľadávky žalobcom. Podľa okresného súdu nestačí samotné tvrdenie žalobcu o tom, že mu vznikli náklady, ktoré vyčíslil bez predloženia dôkazov o vynaložených nákladoch. Navyac sa jedná o administratívne náklady, ktoré má žalobca so správou pohľadávky a nemôže byť uplatnená ako náhrada škody pre porušenie povinnosti súdu v exekučnom konaní. Takéto administratívne náklady tak či tak nemôžu byť predmetom exekučného konania, pretože predmetom exekučného konania je vždy vymoženie prisúdenej pohľadávky, nie dodatočné náklady žalobcu so správou tejto pohľadávky. Žalobca

uplatňuje nemajetkovú ujmu, ktorú nepreukázal, že žalobcovi v dôsledku nesprávneho úradného postupu došlo k ohrozeniu legitímnych očakávaní, k ohrozeniu jeho podnikateľských aktivít, straty dôvery vedenia spoločnosti v súdnicstvo. Ide len o hypotetické uvažovanie žalobcu bez preukázania konkrétneho zásahu do sféry žalobcu. Odvolací súd nevidí dôvod na priznanie náhrady škody či nemajetkovej ujmy na základe aplikácie Nálezu Ústavného súdu SR o priznaní finančného zadostučinenia za prieťahy v súdnom konaní a navyiac, keď exekúcia bola vyhlásená za neprípustnú a následne zastavená. Exekučný súd v konaniach konštatoval neprijateľné zmluvné podmienky, a to rozhodcovskú doložku, preto žalobca ako oprávnený nemá titul na vedenie exekúcie proti povinným.

Žalobca v konaní poukazuje na znalecký posudok č. 1/2014, ktorý znalecký posudok môže súd hodnotiť len ako ďalší dôkaz na preukázanie tvrdení žalobcu v konaní, pričom údaje z tohto znaleckého posudku nie sú verifikovateľné, keďže súdny znalec vychádzal výlučne z údajov poskytnutých žalobcom. Znalecký posudok je bez významu vzhľadom na to, že sám žalobca si zapríčinil neúspech v exekučnom konaní, ak viedol exekúciu na základe nevykonateľného titulu, a to rozhodcovského rozsudku vydaného rozhodcovským súdom bez platnej rozhodcovskej doložky. Uplatnená náhrada škody vyjadruje len paušálne náklady, aj keď podložené tzv. znaleckým posudkom, pričom sa vykazujú náklady akejkoľvek administratívnej činnosti, nie priamo ku konkrétnemu nároku zo sporu. Nároky na náhradu škody sú skôr hypotetické, pretože vymedzujú všeobecné náklady správy pohľadávky u žalobcu bez konkrétneho určenia na ten ktorý prípad, pričom výška škody v súvislosti s jednotlivými prípadmi porušenia povinnosti exekučného súdu má predstavovať konkrétnu náhradu materiálnej ujmy u žalobcu. Žalobca nepreukázal príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom, zatiaľ nepreukázaným, a vznikom konkrétnej škody.

Čo sa týka nemajetkovej ujmy žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy v súvislosti s porušením práva, že samotné konštatovanie porušenia práva nebude dostatočným zadostučinením. Výška nemajetkovej ujmy v konkrétnom prípade nie je žalobcom nijak preukázaná, najmä o tvrdenom postihu žalobcu nesprávnym úradným postupom, čo sa malo prejavíť v strate dôvery žalobcu v spravodlivosť. Z hľadiska morálnych aspektov z porušenia práva žalobcu, sám žalobca vymáha pohľadávky, ktoré sú pochybné. Preto nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je pochybný. Odvolací súd tak potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne v celom rozsahu.

Ak žalobca poukazuje na retroaktivitu pri použití § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z., tak odvolací súd konštatuje, že ide o nepriamu retroaktivitu, pretože v ods. 1 je vymedzený nesprávny úradný postup a ods. 2, ktorý je účinný od 1. 1. 2003, len bližšie definuje posudzovanie nesprávneho úradného postupu súdom, ktorého dôsledkom sú sťažnosti na prieťahy, prípadne disciplinárne konanie, ktoré by konštatoval Ústavný súd SR. Keďže neexistuje žiadne rozhodnutie týkajúce sa sťažnosti na prieťahy v súdnom konaní, ktoré sú predmetom nároku žalobcu, nie je možné konštatovať nesprávny úradný postup, ktorý je podmienkou na uplatnenie nároku na náhradu škody či nemajetkovej ujmy. Ust. § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. len bližšie rieši otázku posúdenia nesprávneho úradného postupu, ale definovanie nesprávneho úradného postupu je uvedené v § 9 ods. 1 zákona účinného od 1. 1. 2013. Preto ani táto námietka žalobcu v odvolaní nie je dôvodná. Odvolací súd nevidí dôvod na zrušenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Odvolací súd riešil otázku neprerušenía súdneho konania pre polozenie prejudiciálnej otázky. V súdnom spise sa nenachádza návrh na prerušenie konania, preto o neexistujúcom návrhu žalobcu nemohol rozhodovať ani okresný súd. Odvolací súd preto nevidí dôvod na porušenie práva žalobcu v tom, že okresný súd neprerušil konanie do doby rozhodnutia o prejudiciálnej otázke.

Odvolací súd potvrdzuje rozhodnutie súdu prvého stupňa vo výroku o náhrade trov konania. Ak žalobca nebol úspešný v konaní, potom podľa § 142 ods. 1 O.s.p. nemá právo na náhradu trov prvostupňového konania, pričom ako neúspešný účastník je povinný nahradiť úspešnej žalovanej náhradu trov konania. Keďže žalovaná si náhradu trov konania nežiadala, preto ani okresný súd nemohol priznať žalovanej náhradu trov prvostupňového konania.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.. Neúspešný žalobca nemá právo na náhradu odvolacieho trov konania. Žalovaná v odvolacom konaní trovy nežiadala, preto úspešnej žalovanej nebola priznaná náhrada trov odvolacieho konania.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomu rozsudku nie je odvolanie prípustné.